

Arrest

nr. 209 122 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig derde

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verwijst opnieuw naar haar aanvankelijke asielmotieven en herhaalt haar vrees gedood te worden in Somalië door leden van Al-Shabaab. Zij stelt ook dat zij in Kenia problemen had in haar gastgezin waar zij gedwongen huishoudelijke taken diende te doen zonder bezoldiging en dat de zoon des huizes haar probeerde aan te randen. Ook haalt zij opnieuw aan een (her)besnijdenis te vrezen vanwege haar schoonfamilie. Door al deze problemen kreeg zij psychologische problemen waarvoor zij enkele keren bij een psychologe in therapie ging. Tot slot benadrukt zij in België in moeilijke levensomstandigheden te zijn terechtgekomen en met financiële problemen te kampen hebben.

Verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 187 443 van 23 mei 2017 omdat er geen geloof werd gehecht aan haar voorgehouden profiel en verblijf in/ herkomst uit Miisra in de provincie Bay gelegen in Centraal- en Zuid-Somalië. Er werd eveneens geconcludeerd dat zij een eventuele (her)besnijdenis niet aannemelijk wist te maken.

In het kader van verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoekster volgende documenten neer: een medisch attest waarin o.a. staat vermeld dat bij haar een besnijdenis van het type 1 werd vastgesteld (van 17/04/2018); een psychologisch rapport opgemaakt voor een te raadplegen arts (van 03/06/2017) met een verslag van de gesprekken; een brief van haar voormalige leerkracht waarin deze stelt dat zij zich goed heeft geïntegreerd en een brief van een familielid in België die haar verklaring ondersteunt aangaande haar herkomst uit het dorp Miisra, benadrukkend dat zij de Dabarre taal machtig is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal). Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar relaas, te ontcrachten.

Met betrekking tot de poging tot aanranding in Kenia van verzoekster wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande op goede grond heeft vastgesteld: "Dat uw verklaringen over uw verblijf en problemen in Kenia boude beweringen zijn die u op aanraden van uw psychotherapeut besloot aan te halen na het arrest van de RvV (notities CGVS, p.15) blijkt bovendien uit uw inconsistente verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van een voorafgaand onderzoek en uw verklaringen bij uw therapeut, neergeschreven in haar verslag. (...) Overigens valt het op dat er in het verslag van uw psycholoog helemaal niets concreets staat vermeld over een eventuele (poging tot) aanranding in Kenia, waar u op het CGVS meermaals op terugkwam (notities CGVS, p.10,12,13,15). U verklaarde nochtans uitdrukkelijk dit incident met uw psycholoog te hebben besproken en dat zij u naar aanleiding daarvan aanmoedigde hierover op het CGVS te komen vertellen om geholpen te worden (notities CGVS, p.15). (...) Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die aan de oorsprong van uw psychische problemen liggen, -uw profiel, herkomst en verblijf in Somalië en uw verblijf in Kenia zijn immers, zoals reeds besproken, niet geloofwaardig- blijkt uit niets dat de door u aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 "

Het feit dat verzoekster aanhaalt dat de commissaris-generaal er echter aan voorbijgaat dat het psychologisch verslag dateert van een heel eind voor het interview (3/06/2017) en dat er hierna nog sessies plaatsvonden, is een blote bewering aangezien zij hiervan geen nieuw(e) verslag(en) voorlegt. Bovendien wijst de Raad er op dat de bevindingen in het verslag van deze psychotherapeut over de oorsprong van de door verzoekster aangehaalde psychische problemen gebaseerd zijn op verzoekster

haar verklaringen zelf. Daarnaast betreft het een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met haar geestelijke gezondheid die een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De overige vaststellingen omtrent (de inhoud van) het psychologisch verslag laat verzoekster ongemoeid.

Met haar betoog dat: "In casu is een ondergane besnijdenis een daad van vervolging (van genderspecifieke aard) die leidt tot een omkering van de bewijslast cf. artikel 48/7 VW. Toch vindt de verwerende partij het zelfs de moeite niet om een extra onderzoek te doen ten einde uitsluitel te krijgen. Dit is onbegrijpelijk, a fortiori omdat verzoekende partij een vrees voor herbesnijdenis heeft ingeroepen. Zij had dit probleem reeds uitgebreid ingeroepen tijdens haar gehoor dd. 14 oktober 2016, doch nadien bleek het medisch attest niet te corresponderen. De verwerende partij had toen bovendien nog niet de bevoegdheid om zelf een medisch onderzoek te doen en aldus werd dit ingeroepen probleem, louter op basis van het medisch attest, als niet-bestaande beschouwd. Vandaag bevestigt een andere arts dat de verzoekende partij wel degelijk besneden werd. Ofwel doet men zelf een medisch onderzoek om uitsluitel te brengen, ofwel neemt men de verzoekende partij eindelijk au sérieux en herbekijkt men eens wat zij al aangekaart heeft in het kader van deze besnijdenis", weerlegt noch ontkracht verzoekster de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande het voorgelegde medisch attest: "Wat betreft het door u neergelegde medische attest van besnijdenis, rijzen er ernstige vragen over het tot stand komen van dit document van uw gynaecoloog, dr. A.(...) V.(...) van het CUB Hôpital Erasme. Hoewel het medisch attest de arts de mogelijkheid biedt een omschrijving van medische gevolgen van een vastgestelde besnijdenis te geven, worden er in het door u neergelegde attest, naast een omschrijving van een fysiek letsel, ook een aantal louter subjectieve bevindingen vermeld zoals ondermeer uw lijden aan PTSD en een risico op herbesnijdenis gezien in Somalië doorgaans volgens het type 2 en 3 wordt besneden. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de gynaecoloog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de gemoedstoestand en de gebruiken van een land vast te stellen; dit attest vertoont bijgevolg een gesolliciteerd karakter. Ook is het opvallend dat deze arts melding maakt van een zichtbaar letsel dat valt onder de categorie van een besnijdenis van het type 1. Uw vorige gynaecoloog, dr. K.(...) R.(...), verbonden aan de vrouwenkliniek van het UZ Gent –en opgenomen in de lijst van het CGVS van artsen die vertrouwd zijn met de problematiek van vrouwelijke genitale verminking, stelde nochtans op 26 oktober 2016 vast dat u geen enkele vorm van besnijdenis heeft ondergaan. Bij confrontatie met deze uiteenlopende vaststellingen legde u uit: "De specialist had me eerste keer niet goed begrepen, ik zei dat ik licht besneden was. Het nieuw attest bewijst wel dat ik licht besneden ben en dat klein stukje was weggenomen. De specialist zei nl. eerst dat ik niet besneden was. Daarom ging ik naar nog een specialist en vertelde dat ik besneden was en die stelde dit document op, daaraan zie je dat ik wel besneden was op een lichte manier. Ik dacht dat u zo'n attest belangrijk vond omdat u me anders niet zou geloven dat ik besneden was" (notities CGVS, p.11). Hoe dan ook maakte u uw vrees voor een mogelijke (her)besnijdenis vooralsnog niet aannemelijk. Uw profiel, herkomst en verblijf in Somalië zijn en blijven immers niet geloofwaardig. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u tot op het heden door niemand concreet tot een (her)besnijdenis zou zijn verplicht (notities CGVS, p.12,16,20,21)."

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Aan verzoekster haar Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Miisra in de provincie Bay, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat geen correcte analyse werd gemaakt van de medische stukken die zij heeft ingediend. Verzoekende partij wijst erop dat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat zij niet voldoende uitleg kan geven over Kenia terwijl zij daar maar 1 jaar heeft verbleven. Verzoekende partij wijst erop dat zij verkracht werd en dat zij het zeer moeilijk heeft om daarover te praten. Zij wijst erop dat er ook een getuigenis werd voorgelegd van de familie zodat niet kan worden volgehouden dat zij niet afkomstig zou zijn uit Somalië. Verzoekende partij stelt nog dat zij afkomstig is van een klein dorp waar een bepaald dialect Dabarre wordt gesproken dat niet door iedereen wordt begrepen of gesproken.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 3 juli 2018 opgenomen grond formuleert.

4.3. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 187 443 van 23 mei 2017 werd vastgesteld dat aan de door haar voorgehouden herkomst uit Miisra in de provincie Bay gelegen in Centraal- en Zuid-Somalië geen geloof kan worden gehecht. In het kader van verzoekende partij haar volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 15 september 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waarbij o.a. werd geoordeeld dat aan verzoekende partij haar nieuwe verklaringen, waarvan zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming niet het minste gewag maakte, Somalië al een jaar eerder op 26 november 2014 te hebben verlaten en voor haar komst naar België een jaar in Kenia te hebben verbleven waarbij haar opvangfamilie haar onmenselijk zou hebben behandeld, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

In zoverre verzoekende partij ter terechtzitting oppert dat haar eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat zij niet voldoende uitleg kan geven over Kenia terwijl zij daar maar 1 jaar heeft verbleven, mist haar argumentatie feitelijke grondslag. Daargelaten het gegeven dat verzoekende partij haar beweerde verblijf van één jaar in Kenia pas bij haar tweede verzoek om internationale bescherming voor het eerst ter sprake bracht, waardoor over Kenia bij haar eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord werd gerept, laat staan dat dit als reden werd aangehaald om haar verzoek te weigeren, beklemtoont de Raad dat zowel verzoekende partij haar eerste als haar volgend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat aan haar voorgehouden herkomst uit Misra in de provincie Bay gelegen in Centraal- en Zuid-Somalië geen geloof wordt gehecht, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij aldaar situeert, zoals o.a. de beweerde aanranding/verkrachting en de vrees die ze aldaar/ten aanzien van daar beweert te koesteren, zoals onder meer haar geopperde vrees er te worden (her)besneden.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt die vermogen een ander licht te werpen op voormelde appreciatie gedaan in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming. Het louter volharden in en vasthouden aan (eerdere verklaringen omtrent) haar voorgehouden, doch eerder ongeloofwaardig bevonden herkomst uit voormelde regio in Somalië is geenszins van aard de geloofwaardigheid hiervan te herstellen.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een getuigenis neerlegde van een familielid zodat niet kan worden volgehouden dat zij niet afkomstig zou zijn uit Somalië en opmerkt dat zij afkomstig is van een klein dorp waar een bepaald dialect Dabarre wordt gesproken dat niet door iedereen wordt begrepen of gesproken, merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat verzoekende partij het Dabarre vlot kan spreken, zoals ook wordt vermeld in de door haar neergelegde brief van een familielid hier in België. Echter, dat verzoekende partij deze taal/dit dialect spreekt, is, net als haar algemene stelling dat dit dialect niet door iedereen wordt gesproken of begrepen, niet van aard een ander licht te werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden herkomst uit Miisra in de Somalische provincie Bay en vermag geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Dat een persoon een bepaald dialect beheerst, toont geenszins aan dat deze (recent) afkomstig is uit een welbepaalde regio. De Raad merkt ook op dat een getuigenis van een familielid, zoals de betreffende door verzoekende partij bijgebrachte brief van een familielid welke bovendien een gesolliciteerd karakter heeft, een subjectieve verklaring betreft waar hoe dan ook geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegeschreven.

4.4. Voorts slaagt verzoekende partij er met haar algemene kritiek dat geen correcte analyse werd gemaakt van de medische stukken die zij heeft ingediend, er geenszins in afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omtrent de door haar neergelegde stukken van een arts en psycholoog/psychotherapeut wordt vastgesteld, met name:

“Uit het door u neergelegde attest van uw psychotherapeut (zie document 1 in het administratieve dossier) blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Ook bleek u zonder problemen in staat verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat het onderhoud er goed was verlopen, u er alle vragen goed had begrepen en u uw nieuwe elementen heeft kunnen uiteenzetten (notities persoonlijk onderhoud CGVS – verder “notities”, p.3). Uw stelling dat u het Dabarre vlot kan spreken –u legt ter bevestiging daarvan een brief neer van een verwante (zie document 3 in het administratieve dossier), wordt geenszins betwist (notities CGVS, p.14, 22), noch zijn er aanwijzingen dat u het standaard Somalisch niet zou verstaan. U verklaarde immers uitdrukkelijk de Somalische taal “goed te kunnen spreken” (notities CGVS, p.22).

(...)

U legde ter staving van deze gezondheidsproblemen een attest neer van een psychologe die u enkele keren raadpleegde op aanraden van uw raadsman (notities CGVS, p.16). Wat betreft uw huidige aanvraag kan echter worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Aan uw voorgehouden profiel en verblijf in/ herkomst uit Miisra in de provincie Bay gelegen in Centraal- en Zuid-Somalië, waar u al Shabaab en een (her)besnijdenis vreest werd en wordt immers geen enkel geloof

gehecht. Evenmin kon en kan er enig geloof worden gehecht aan uw verblijf en uw problemen in Kenia. Dat uw verklaringen over uw verblijf en problemen in Kenia boude beweringen zijn die u op aanraden van uw psychotherapeut besloot aan te halen na het arrest van de RvV (notities CGVS, p.15) blijkt bovendien uit uw inconsistente verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van een voorafgaand onderzoek en uw verklaringen bij uw therapeut, neergeschreven in haar verslag. Zo beweerde u bij uw psychotherapeut twee keer te zijn aangehouden door de Keniaanse politie waarbij u zelfs gedurende drie dagen werd opgesloten omdat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte (zie verklaringen psychologisch attest d.d.03/06/2017). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u concreet gevraagd of u in Kenia ooit bent opgepakt en opgesloten, verwijzend naar uw gesprekken bij uw psycholoog. U reageerde hierop enkel met: "...ik weet niet, ik heb haar niet gezegd dat ik opgepakt was, misschien heeft de tolk zich vergist, het is zoals ik hier vertelde" (notities CGVS, p.8,9,20). Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen is echter niet serieus nog afdoende. Bovendien is het niet aannemelijk dat een tolk tijdens een sessie bij uw therapeute andere feiten in detail zou vertellen dan uw eigen verklaringen. Overigens valt het op dat er in het verslag van uw psycholoog helemaal niets concreets staat vermeld over een eventuele (poging tot) aanranding in Kenia, waar u op het CGVS meermaals op terugkwam (notities CGVS, p.10,12,13,15). U verklaarde nochtans uitdrukkelijk dit incident met uw psycholoog te hebben besproken en dat zij u naar aanleiding daarvan aanmoedigde hierover op het CGVS te komen vertellen om geholpen te worden (notities CGVS, p.15). Even frappant is ook vast te stellen dat u enkele keren op de vlakte blijft wanneer u wordt gevraagd met welke concrete psychische/psychologische problemen u kampt en in wat zich deze juist uiten. Vervolgens stelt u in u zelf te zijn gekeerd geweest en u van iedereen te hebben afgesloten. Door uw therapie zou u weer opnieuw met mensen zijn beginnen praten. Naast deze bevindingen stelde u geen andere last te hebben. U haalde zelfs aan dat uw psychotherapeute het niet nodig vond om u medicatie voor te schrijven (notities CGVS, p.16,17,20). Merkwaardig is dan ook vast te stellen dat in het psychologisch rapport van uw therapeute staat vermeld dat u door al uw trauma's aan slapeloosheid lijdt en dat ze een te raadplegen arts adviseert u gepaste medicatie voor te schrijven. Wat er ook van zij, het staat vast dat de bevindingen van deze psychotherapeut over de oorsprong van de door u aangehaalde psychische problemen gebaseerd zijn op uw verklaringen. Bovendien betreft het een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met haar geestelijke gezondheid die een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die aan de oorsprong van uw psychische problemen liggen, -uw profiel, herkomst en verblijf in Somalië en uw verblijf in Kenia zijn immers, zoals reeds besproken, niet geloofwaardig- blijkt uit niets dat de door u aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft het door u neergelegde medische attest van besnijdenis, rijzen er ernstige vragen over het tot stand komen van dit document van uw gynaecoloog, dr. A.(...) V.(...) van het CUB Hôpital Erasme. Hoewel het medisch attest de arts de mogelijkheid biedt een omschrijving van medische gevolgen van een vastgesteld besnijdenis te geven, worden er in het door u neergelegde attest, naast een omschrijving van een fysiek letsel, ook een aantal louter subjectieve bevindingen vermeld zoals ondermeer uw lijden aan PTSD en een risico op herbesnijdenis gezien in Somalië doorgaans volgens het type 2 en 3 wordt besneden. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de gynaecoloog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de gemoedstoestand en de gebruiken van een land vast te stellen; dit attest vertoont bijgevolg een gesolliciteerd karakter. Ook is het opvallend dat deze arts melding maakt van een zichtbaar letsel dat valt onder de categorie van een besnijdenis van het type 1. Uw vorige gynaecoloog, dr. K. R.(...), verbonden aan de vrouwenkliniek van het UZ Gent –en opgenomen in de lijst van het CGVS van artsen die vertrouwd zijn met de problematiek van vrouwelijke genitale verminking, stelde nochtans op 26 oktober 2016 vast dat u geen enkele vorm van besnijdenis heeft ondergaan. Bij confrontatie met deze uiteenlopende vaststellingen legde u uit: "De specialist had me eerste keer niet goed begrepen, ik zei dat ik licht besneden was. Het nieuw attest bewijst wel dat ik licht besneden ben en dat klein stukje was weggenomen. De specialist zei nl. eerst dat ik niet besneden was. Daarom ging ik naar nog een specialist en vertelde dat ik besneden was en die stelde dit document op, daaraan zie je dat ik wel besneden was op een lichte manier. Ik dacht dat u zo'n attest belangrijk vond omdat u me anders niet zou geloven dat ik besneden was" (notities CGVS, p.11). Hoe dan ook maakte u uw vrees voor een mogelijke (her)besnijdenis vooralsnog niet aannemelijk. Uw profiel, herkomst en verblijf in Somalië zijn en blijven immers niet geloofwaardig. Bovendien verklaarde u

uitdrukkelijk dat u tot op het heden door niemand concreet tot een (her)besnijdenis zou zijn verplicht (notities CGVS, p.12,16,20,21)." (eigen onderlijning)

Evenmin plaatst verzoekende partij de grond in de beschikking van 3 juli 2018 in een ander daglicht waar deze betreffende die documenten als volgt luidt:

"Het feit dat verzoekster aanhaalt dat de commissaris-generaal er echter aan voorbijgaat dat het psychologisch verslag dateert van een heel eind voor het interview (3/06/2017) en dat er hierna nog sessies plaatsvonden, is een blote bewering aangezien zij hiervan geen nieuw(e) verslag(en) voorlegt. Bovendien wijst de Raad er op dat de bevindingen in het verslag van deze psychotherapeut over de oorsprong van de door verzoekster aangehaalde psychische problemen gebaseerd zijn op verzoekster haar verklaringen zelf. Daarnaast betreft het een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met haar geestelijke gezondheid die een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De overige vaststellingen omtrent (de inhoud van) het psychologisch verslag laat verzoekster ongemoeid.

Met haar betoog dat: "In casu is een ondergane besnijdenis een daad van vervolging (van genderspecifieke aard) die leidt tot een omkering van de bewijslast cf. artikel 48/7 VW. Toch vindt de verwerende partij het zelfs de moeite niet om een extra onderzoek te doen ten einde uitsluitel te krijgen. Dit is onbegrijpelijk, a fortiori omdat verzoekende partij een vrees voor herbesnijdenis heeft ingeroepen. Zij had dit probleem reeds uitgebreid ingeroepen tijdens haar gehoor dd. 14 oktober 2016, doch nadien bleek het medisch attest niet te corresponderen. De verwerende partij had toen bovendien nog niet de bevoegdheid om zelf een medisch onderzoek te doen en aldus werd dit ingeroepen probleem, louter op basis van het medisch attest, als niet-bestaande beschouwd. Vandaag bevestigt een andere arts dat de verzoekende partij wel degelijk besneden werd. Ofwel doet men zelf een medisch onderzoek om uitsluitel te brengen, ofwel neemt men de verzoekende partij eindelijk au serieux en herbekijkt men eens wat zij al aangekaart heeft in het kader van deze besnijdenis", weerlegt noch ontkracht verzoekster de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande het voorgelegde medisch attest: "Wat betreft het door u neergelegde medische attest van besnijdenis, rijzen er (...)"

Verzoekende partij licht niet in het minst toe en onderbouwt op generlei wijze haar algemene kritiek als zou er geen correcte analyse zijn gebeurd van haar medische stukken, en ontkracht, noch weerlegt -door zich louter tot die algemene kritiek te beperken-, dan ook geenszins voormelde vaststellingen.

4.5. De Raad benadrukt dat, zoals eerder in de beschikking van 3 juli 2018 werd opgemerkt, aan verzoekende partij haar Somalische nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Miisra in de provincie Bay, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Ze maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS